

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

THẨM TRƯỜNG

Thung quanh bãi bằng có mười ngôi nhà mô đã được dựng những hàng cột treo hắc kỳ tạo ra không khí u ám, khủng bố.

Vừa thấy Tiểu Quân, Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền tổ xăm xăm tiến đến trước mặt chàng.

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt:

- A di đà phật... Xảo quỷ vẫn bình an.

Tiểu Quân khoát tay:

- Đại sư... Hãy mau hiệu triệu quần hào rời khỏi chốn này càng sớm càng tốt.

Trương Huyền Tổ chân nhân căng thẳng:

- Chúng ta đến đây để san bằng ma giáo mà lại rút đi sao ?

Trương Huyền Tổ vuốt râu:

- Xảo quỷ đừng quá lo lắng. Bần đạo và quần hào kéo đến đây, hình như ma giáo đoán biết nên đã kịp rút đi rồi.

Tiểu Quân chưa kịp phân giải thì Ngũ Phương Đài ngồi trên một cỗ kiệu do tám nàng cung nữ khiêng, đi bên cạnh nàng là Tôn Tử tiên sinh. Ngay sau chiếc kiệu của Ngũ Phương Đài là một chiếc kiệu khác được đúc bằng thép ròng, đặt trên hai chiếc nan hoa bằng gỗ do mười hai gã đại lực khệ nệ lôi đi.

Tiểu Quân nói:

- Không kịp rồi.

Ngũ Phương Đài liếc Tiểu Quân rồi dùng kiệu án ngữ ngay độc đạo rời khỏi thánh địa.

Nàng quay lại Tôn Tử tiên sinh:

- Hãy đưa người ra đây !

Tôn Tử ôm quyền xá một cái:

- Tuân lệnh Thánh cô !

Tôn Tử quay về phía bốn gã đại hán vận hắc y, đeo mặt nạ.

- Đưa người ra !

Từ hướng tòa bí cung, hai ả thiếu nữ kè Thất Thất vận bạch y tội nhân giống hệt Tiểu Quân đi ra. Thất Thất trông thật là thảm khổ.

Ngũ Phương Đài liếc quần hào, rồi ban mệnh lệnh:

- Dựng đài ! Sau mệnh lệnh của Ngũ Phương Đài, hơn bốn mươi gã đại lực đứng sĩ,

người nào cũng có tuyệt kỹ khinh không vun vút lướt ra giữa bãi đất trống. Họ mang theo tre nan, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã dựng một cái đài cao chót vót.

Tiểu Quân nhìn cái đài đó mà tự hỏi :

- Không biết Ngũ Phương Đài dựng cái đài này để làm gì chứ ?

Hai ả a hoàn của Ngũ Phương Đài, thướt tha trong bộ xiêm y màu hồng tía tiến về phía đài. Họ đặt xuống chân đài hai bát hương trầm nghi ngút tỏa hương.

Hai ả a hoàn đứng qua hai bên.

Ngũ Phương Đài chít vành khăn trắng đội lên đầu, dờn kiêu hãnh thẳng đến chiếc đài vừa mới dựng. Về mặt của Thánh cô u uẩn đến lạnh lùng.

Ngũ Phương Đài yên vị dưới chân đài, đảo mắt nhìn một lượt qua quần hào. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu, điểm mũi hài, thân ảnh như một cánh diều lướt lên cao.

Ngũ Phương Đài trông tựa như tiên nữ phiêu diêu giữa lưng trời, trông lạ mắt vô cùng.

Nàng giữ hai ống tay áo bạch y, phóng ra một mảnh lụa kết thành tám liễn treo trên cái đài đó.

Lụa vừa kết thành liễn thì Tôn Tử tiên sinh thi triển thiên tàng cước, đạp không khí lướt về phía Ngũ Phương Đài.

Lão nói:

- Thánh cô !

Cùng với lời réo gọi đó, Tôn Tử cầm bút chấm vào mực phóng về phía Phương Đài.

Đón cây bút đã được chấm mực, Phương Đài viết luôn vào tám lụa trắng to như một cánh bướm.

"Hai mươi năm trước tại nơi này, Võ lâm đại phái trảm Song hiệp, Máu đổ đầu rơi, Diên Hồng tịch. Cũng chốn này đây, thầy hóa gò." Vừa phi thân vừa phóng bút, nét chữ như rồng bay phụng múa, có lẽ chỉ có Thánh cô Ngũ Phương Đài mới đủ bản lĩnh thi thố cho thiên hạ thấy bản lĩnh tuyệt thế vô song. Mỗi lần bút hết mực, Ngũ Phương Đài lại chấm vào đĩa mực trên tay Tôn Tử tiên sinh, dù chỉ có điểm tựa rất nhẹ, nhưng cũng đủ cho nàng thoát lên như một cánh én bạc.

Ngũ Phương Đài trụ thân dưới chân đài nhìn về phía Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ.

Tiểu Quân liếc trộm qua Nhất Phàm đại sư, hỏi :

- Đại sư hiểu ý nghĩa hàng chữ mà cô ta vừa phóng bút không ?

Nhất Phàm đại sư lần chuỗi hạt:

- A di đà phật... Xin hỏi Xảo quý vị cô nương đó là ai ?

- Nàng là Ngũ Phương Đài, Thánh cô Kim sa phái, đồng thời cũng là hậu nhân của tòa Kim cung thánh địa này.

- Nói vậy cô ta là người của Diên Hồng phái.

- Không sai.

Nhất Phàm đại sư quay sang Trương Huyền Tổ:

- Trương đạo huynh... Đạo huynh có ý gì không ?
- Đã đến thì phải trừ tà phái thôi.

Tiểu Quân quan sát vẻ mặt của Trương Huyền Tổ. Chàng hỏi Trương Huyền Tổ:

- Đạo trưởng hiểu những hàng chữ kia chứ ?
- Hiểu.

- Thế vụ việc hai mươi năm trước, quần hào Trung Nguyên tàn sát Diên Hồng phái để đoạt "Lôi âm ma công" có thật không?

Trương Huyền Tổ buông một câu lạnh nhạt:

- Tà phái tất phải bị chánh phái tiêu diệt thôi, đó là lẽ đạo của giang hồ.

Trương Huyền Tổ tiến về phía Ngũ Phương Đài:

- Cô nương là người của Tà phái Diên Hồng còn lại, và hôm nay muốn huyết tẩy võ lâm.

- Bốn nương đã đáp mộ chôn các người trước rồi. Các người chỉ có mỗi một con đường sống mà thôi.

- Câu nói đó chỉ có thể dành cho tất cả những nhân vật tà phái của cô nương.
- Bốn nương không cho các người sáng mắt, tất các người không chịu tin.

Nàng trừng mắt nhìn Trương Huyền Tổ:

- Cho đời "Lôi âm ma nhân".

Tiểu Quân biến sắc, toan phi thân đến ngáng trở bọn thuộc nhân của Ngũ Phương Đài, nhưng vừa vận chuyển nguyên ngưng để thi triển di hình tướng thì mắt đã tối sầm, đảo đảo. Kinh mạch như có bầy kiến bò nhưng nhúc bên trong.

"Ý.. Ta bị trúng độc rồi sao? Chẳng lẽ Ngũ Phương Đài đã tẩm kịch độc vào thân trong khi tẩm cho mình sao ?" Thấy vẻ mặt chàng có sự thay đổi đột ngột, Nhất Phàm đại sư liền hỏi :

- Xảo quỷ... Người bị sao vậy ?
- Tiểu Quân đã bị Thánh cô tẩm độc vào thân thể rồi.
- Vậy sao ?

Đại sư trút một hoàn linh dược nhét vào tay Tiểu Quân:

- Xảo quỷ hãy dùng hoàn dược của Thiếu lâm rồi vận công điều tức tống độc ra ngoài.

Mặc dù đối mặt với Trương Huyền Tổ, nhưng Ngũ Phương Đài vẫn âm thầm quan sát Tiểu Quân. Nàng thấy Nhất Phàm đại sư trao giải dược cho Tiểu Quân liền truyền âm nhập mật nói với Tiểu Quân:

- Nếu người uống hoàn dược giải độc mà không phải do chính tay bốn nương bào chế, đan điền của người sẽ vỡ tung ngay lập tức.

Nghe Ngũ Phương Đài truyền âm nhập mật, Tiểu Quân đoán ngay nàng không xảo ngôn với mình.

Chàng nhìn đại sư lắc đầu:

- Tiểu Quân cảm ơn đại sư... Nhưng không thể dụng được bất cứ thứ giải dược nào.

- Tại sao vậy ?

- Tiểu Quân trúng độc đặc dị của Diên Hồng phái. Nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu Quân dờn nhãn quang nhìn Ngũ Phương Đài. Hai cánh môi hàm tiếu của nàng thoáng mỉm cười với chàng.

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng.

Trong khi đó, mười hai gã đại lực đẩy cỗ xe có thùng tạo bằng thép ròng đến trước mặt Ngũ Phương Đài.

Ngũ Phương Đài liếc quần hào rồi ra mệnh lệnh:

- Cho hẳn ra ! Mười hai gã đại lực mở chốt xe. Những cánh cửa sắt được bỏ xuống, mùi xú khí bốc lên nồng nặc, khiến Trương Huyền Tổ lùi lại ba bộ. Đạo trưởng nhìn chằm chằm vào cỗ xe đó không chớp mắt.

Trong cái thùng đã được mở hết các cánh cửa, một người đeo mặt nạ dạ xoa, vận hắc y bằng vải gai trở hung quang hướng về phía quần hào.

Ngũ Phương Đài quát mắt chỉ quần hào gần từng tiếng:

- Lấy ba mươi nhân mạng đứng phía trước cho ta.

Quái nhân hú vang một tiếng, cùng với tiếng hú đó là những tiếng khua leng keng do sợi xích bằng sắt ròng quanh lưng y phát ra.

Sau tiếng hú kinh thiên động địa, thân pháp quái nhân vô cùng đặc dị, lao thẳng vào quần hào tựa như chúa sơn lâm xông vào bầy dê non.

Nhất Phàm đại sư trợn mắt:

- Y cha... Linh địa huyền tôn đây sao ?

Nhất Phàm đại sư không thể nhận ra dung diện của Đông Mã Kỳ bởi y đeo mặt nạ dạ xoa nên cứ ngỡ là Linh địa huyền tôn.

Quái nhân Đông Mã Kỳ vươn đôi trảo xám ngoét như hai bàn tay xác chết, cùng với thân pháp nhanh hơn chớp giạt, lúc xông đến trước, lúc vô sang tả, lúc thì chộp về bên hữu.

Những tiếng rống thảm thiết cất lên nghe rợn cả tóc gáy.

Đâu thể để quần hào chết thảm, Trương Huyền Tổ chân nhân giữ hai ống tay đạo bào quát đệ tử Võ Đang:

- Thái cực bát quái kiếm pháp trận! Tám đạo sĩ đã từng vây Thúy Ngân Đài vụt lướt ra vây quanh quái nhân, và tám thanh kiếm đồng loạt huy động bát quái Thái cực kiếm trận công thẳng vào quái nhân.

Tám ngọn trường kiếm thoát ra liền bị một hấp lực khổng lồ gom vào một điểm.

Điểm đó chính là cặp bản thủ ma quái của "Lôi âm ma nhân".

Cạch...

Nội lực của ma nhân không biết như thế nào, nhưng cả tám thanh trường kiếm được rèn bằng thép ròng bị bẻ gãy dễ dàng, ngã như những cây củi mục.

Bị bẻ kiếm, tám đạo sĩ Võ Đang hoảng hốt toan phi thân thối bộ về sau, nhưng đã quá muộn rồi. Quái nhân như con giao long quấy khuấy trên không, dụng luôn sợi xích nối gã với cỗ xe quán lấy cỗ tám đạo sĩ.

Bụp...

Sau tiếng bụp khô khốc, Trương Huyền Tổ thất thân, còn quần hào ngã như bầy dê non xông xáo, tán loạn tâm thần. Bởi tất cả mọi người vừa thấy một cái chết khủng khiếp nhất mà họ chưa từng thấy bao giờ.

Tám chiếc đầu bị sợi xích sắt bứt ra khỏi tám cái cần cổ, tung lên cao như những quả dưa khô, rồi rơi lộp bộp xuống đất.

Trương Huyền Tổ run bắn toàn thân. Lão đạo trưởng bất giác lùi lại đứng bên Nhất Phàm đại sư.

Nhất Phàm đại sư nhăn mặt, tay không ngừng lần chuỗi hạt, miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật... A di đà phật.. A di đà phật...

Ngũ Phương Đài nhìn hai vị lão tiên bối ngửa mặt cười khanh khách nghe như tiếng chuông ngọc. Tiếng cười của nàng trong trẻo nhưng lại có oai lực hớp hồn người khác.

Ngũ Phương Đài cất tràng cười cay nghiệt đó. Nàng gằn giọng nói:

- Các người không thể thoát khỏi tay Ngũ Phương Đài này đâu.

Nhất Phàm đại sư rít một luồng chân khí thật sâu căng phồng lồng ngực. Lão tăng quyết định dùng đến thuật sư tử hống để lung lay tâm định đối phương rồi cùng quần hào thoát ra khỏi chốn tử địa này.

Nhất Phàm đại sư truyền âm nhập mật nói với Trương Huyền Tổ:

- Đạo huynh... Lão nạp dụng đến tuyệt kỹ phật môn để khống chế tâm định yêu nghiệt, trong khi đó đạo huynh hãy cùng với mọi người thoát chạy ra khỏi tử địa này.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Còn lão huynh thì sao ?

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng:

- Đạo huynh đừng lo cho bản tăng.

Nhất Phàm đại sư nói xong, vận dụng hết công lực tu vi trui rèn của bản thân, thi triển thuật sư tử hống. Tiếng hống sư tử tuyệt học của phật môn tựa tiếng sấm rền trên cao khiến những cao thủ của Ngũ Phương Đài thất thân.

Tiếng rống sư tử hống chưa dứt thì "Lôi âm ma nhân" ngửa mặt hú vang lạnh lạnh.

Tiếng hú của gã tưởng chừng như muôn ngàn oan hồn từ khắp mọi nơi đổ dồn về bãi đất trống để giành giật miếng ăn cái uống sau bao năm tháng đói khát.

Âm thanh sư tử hống quện vào tiếng hú của "Lôi âm ma nhân" tạo ra một thứ âm thanh quái gở, nhưng tác động của luồng âm thanh đó lại không thể nào tưởng tượng được. Quần hào hơn hai mươi mạng đổ sầm xuống đất, hai tay bịt thính nhĩ giấy giữa trông thê thảm vô cùng.

Tiểu Quân trợn trừng đôi nhãn quang tưởng như chỉ chút nữa thôi sẽ lọt cả hai con ngươi ra ngoài. Vốn Tiểu Quân đã bị trúng độc, không vận dụng được nội lực để che thính nhĩ, chỉ khoảnh khắc nữa thôi, kinh mạch của chàng sẽ bị âm thanh quái gở đoạn mạch mà chết.

Nhất Phàm đại sư đâu để ý đến Tiểu Quân, thấy "Lôi âm ma nhân" dùng tiếng hú để phá vỡ nội lực âm thanh sư tử hống thì càng vận dụng hết nội khí trong đan điền thì thố với gã quái nhân.

Chỉ khoảnh khắc nữa thôi, Tiểu Quân biết mình khó có thể bảo toàn tính mạng thì tả xiêm y trắng tinh của Ngũ Phương Đài kè ngang trước mặt Nhất Phàm đại sư. Ngọc thủ của nàng vươn ra thộp vào cổ Tiểu Quân nhất bồng lên.

Cùng với cái thộp đó, Ngũ Phương Đài điểm luôn vào các đại huyết của Tiểu Quân để ngăn không cho nội kinh âm thanh công phá vào kinh mạch chàng.

Ngũ Phương Đài vừa cấp Tiểu Quân khỏi chân đài bằng tre thì Nhất Phàm đại sư lão đảo, phun luôn một bùm máu ra ngoài.

Nhất Phàm đại sư ôm ngực.

Trương Huyền Tổ đỡ lấy Nhất Phàm đại sư:

- Tăng huynh sao vậy ?

- Bàn tăng đã bị nội thương rồi. Tuyệt kỹ phạt môn sư tử hống không cản được tiếng hú ma quái của tên ma nhân Linh địa huyền tôn.

Quần hào thấy hai vị lão tiên bối bị trọng thương càng hoang mang hơn. Họ thất thần nhìn nhau.

Tôn Tử tiên sinh khoát tay một cái, bọn thuộc nhân của Ngũ Phương Đài nhanh chóng thâu hồi sợi xích sắt. Tiếng xích khua leng keng, và Lôi âm ma nhân đã được đưa trở lại cỗ xe quái dị.

Tôn Tử tiên sinh nhìn Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ, lạnh nhạt nói:

- Các vị ở đây đã thấy sự lợi hại của "Lôi âm ma nhân", bản lĩnh của y chỉ trong một chớp mắt đã có thể lấy mạng tất cả các vị. Đáng lẽ ra tất cả các người đều chui vào những nắm mồ kia, nhưng bốn Thánh cô vốn đức hiếu sinh cho các vị một cơ hội sống còn.

Trương Huyền Tổ nói:

- Ý Thánh cô muốn gì ?

Tôn Tử tiên sinh quay lại Thánh cô:

- Thỉnh Thánh cô ! Ngũ Phương Đài chớp đôi mắt sáng ngời như hai ánh sao đêm. Nàng nhìn quần hào lạnh lùng nói:

- Trước mặt các vị là Xảo quỷ. Nếu như Võ Đang, Thiếu Lâm và tám đại chưởng

môn kia chịu bước ra, mỗi người một kiếm lóc da xẻ thịt Tiểu Quân, bốn nương hứa sẽ để cho các người rời khỏi tử địa này.

- A di đà phật.. Thánh cô muốn lão nạp giết Tiểu Quân sao ?

- Đúng như vậy... Tiểu Quân đã vì mọi người đến đây, bây giờ ta muốn mọi người cho y sáng mắt mà thôi. Ai cũng quý sinh mạng mình kia mà.

Trương Huyền Tổ quay sang nhìn Nhất Phàm đại sư. Trong đáy mắt của Trương chân nhân thoáng có sự suy tư bộc lộ ra ngoài:

- Tăng huynh...

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, tay lần chuỗi hạt. Có lẽ Nhất Phàm đang suy tưởng mình không thể nào đủ can đảm lấy mạng Tiểu Quân.

Lão đại sư trầm giọng nói:

- A di đà phật... Tiểu Quân đã làm gì đắc tội mà Thánh cô muốn giết y chứ ?

Lập Cư với chiếc đầu trọc, xá Ngũ Phương Đài, bước ra đối mặt với Nhất Phàm đại sư. Gã tàng háng rồi nói:

- Bốn Thánh cô cho các người cơ hội được sống, còn thắc mắc gì nữa. Cứ giết gã Xảo quỷ đó thì sẽ được toàn mạng, bằng không thì đừng hy vọng rời khỏi tử địa này.

Nhất Phàm đại sư nghe Lập Cư nói những lời như vậy phải nheo mày, bất nhẫn:

- Lập bang chủ đã từng có ý định giết Tiểu Quân ?

Ngũ Phương Đài quay ngoắt sang nhìn Lập Cư trừng trừng. Lập Cư vội vã quay lại Ngũ Phương Đài xá ba xá. Gã vừa xá vừa nói:

- Sự tình bắt buộc thôi, mong Thánh cô miễn thứ.

Nàng hừ nhạt một tiếng.

Ngũ Phương Đài chiếu đôi thu nhãn sáng ngời trở lại Nhất Phàm đại sư:

- Lão tăng muốn biết lý do à ?

Nhất Phàm đại sư gật đầu.

Ngũ Phương Đài nghiêm giọng:

- Bốn nương muốn mở mắt cho Xảo quỷ.

Nàng nhìn lại Tiểu Quân đang ngồi dưới chân đài, lớn tiếng nói:

- Ai trong các người đến tử địa bí cung muốn lấy mạng gã để giữ mạng mình.

Quần hào nhao nhao hấn lên. Từ trong quần hào bốn năm người phi thân ra. Họ là những cao thủ của Thiên Long Hội, và Kim Long tiêu cục, trong đó có cả Tổng tiêu đầu Tri Ngô Nam.

Tri Ngô Nam xá Ngũ Phương Đài rồi nói:

- Chúng tôi là những người muốn giữ mạng mình. Hãy để cho tôi giết Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài quan sát những người đó. Nàng cười khẩy rồi khoát tay:

- Các người chỉ là hạng tiểu nhân đâu thể ra tay giết chết Tiểu Quân đổi lấy mạng mình được.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng, ngược lên nhìn nàng lí nhí nói:

- Thánh cô đã muốn giết ta thì ai giết chả được. Cần gì phải phân biệt tiểu nhân, thượng nhân.

- Ý của bốn nương không phải như người nghĩ đâu.

Ngũ Phương Đài nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Trong số quân hào kéo đến tử địa bí cung lần này, bốn nương nhận thấy chỉ có lão tăng Thiệu Lâm là đáng mặt lấy mạng Xảo quỷ mà thôi.

- A di đà phật...

Đại sư tiến thẳng đến đối mặt với nàng:

- Môn quy của Thiệu Lâm là không được sát sinh, nếu như Thánh cô muốn bản tăng chết thế cho Tiểu Quân, bản tăng rất sẵn lòng. Bằng như phải giết Tiểu Quân... Nhất Phàm lắc đầu:

- Khó cho lão tăng này lắm.

- Thế lão vì Tiểu Quân hay vì mấy mươi sinh mạng kia ? Nếu lão vì Tiểu Quân thì để bản Thánh cô giết hết lũ người này. Còn bằng như lão vì những người đó thì cứ giết Tiểu Quân đi.

- Lão nạp...

Nhất Phàm đại sư còn đang phân vân. Rõ ràng lão tăng không thể nào giết Tiểu Quân và cũng không nỡ khoanh tay đứng nhìn quần hùng tán mạng bởi sự đa sát tàn nhẫn của Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư... Nếu Tiểu Quân không đến đây, chắc chắn các vị đã không đến. Tại Tiểu Quân mà đại sư mới bị rơi vào thế lưỡng phân. Đại sư hãy vì quần hùng mà giết Tiểu Quân đi.

- Xảo quỷ !

Ngũ Phương Đài cười mỉm:

- Lão đại sư... Lão hãy ra tay đi ! Nhất Phàm đại sư bặm môi, lần chuỗi hạt, cúi mặt nhìn xuống đất.

- Ha... ha... ha... ha...

Tràng cười nghe đình tai nhức óc, chứng tỏ người phát ra tràng cười kia có nội lực vô cùng siêu phàm xuất chúng. Vừa dứt tràng cười thì Thiên sơn quỷ kiếm Chu Ân đã đứng ngay trước mặt Ngũ Phương Đài.

Lão chỉ Tiểu Quân:

- Cô nương đây muốn giết Xảo quỷ này à ?

Ngũ Phương Đài gằn giọng:

- Lão là ai ?

- Hậu sinh như cô nương tất không biết lão phu rồi. Một trăm năm trước lão có ngoại danh là Thiên sơn quỷ kiếm.

Ngũ Phương Đài buông lời lạnh nhạt:

- Một trăm năm... Lâu quá rồi, bổn Thánh cô chẳng nhớ làm gì.
- Tất nhiên tiểu nữ làm gì biết lão phu.
- Hồn láo, dám gọi bổn Thánh cô là tiểu nữ.
- Thế người muốn làm lão bà bà lắm à ?

Thiên Sơn quỳ kiếm khịt mũi, nhìn Nhất Phàm đại sư nghiêm giọng nói:

- Lão hòa thượng không giết gã hãy để lão phu này giúp cho.

Lão nhìn Ngũ Phương Đài:

- Lão phu giúp cho lão hòa thượng này nhé.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Bổn Thánh cô chỉ muốn lão tăng Thiếu Lâm giết Tiểu Quân mà thôi.
- Người muốn giết thì Thánh cô không cho giết, người không muốn giết thì Thánh cô lại bức ép. Lão phu thừa biết ý định của cô rồi.
- Ý định của bổn Thánh cô như thế nào ?
- Cô nương đâu muốn Xảo quý chết.

Thiên Sơn quỳ kiếm nhìn Tiểu Quân:

- Nhìn dung diện và phong cách của Xảo quý, lão phu biết y rất có thần với nữ nhân.

Thiên Sơn quỳ kiếm Chu Ân nheo một con mắt, hóm hỉnh nói:

- Xảo quý... Người tốt phúc lắm nghe ! Tiểu Quân ngheh mặt nhìn Thiên Sơn quỳ kiếm:
- Thôi thôi... Lão đừng xen vào chuyện này làm gì. Thánh cô mà nổi giận thì lão cũng khó giữ được tính mạng.

- Ha... ha ! Tiểu nữ này mà có thể lấy mạng Thiên Sơn quỳ kiếm được à ?

Tiểu Quân nhăn mày:

- Lão ở lâu trên núi Thiên Sơn nên chẳng biết gì hết.

Ngũ Phương Đài lườm Tiểu Quân, rồi nhìn lại Chu Ân.

- Lão tự nhận là Thiên Sơn quỳ kiếm, chắc chắn kiếm thuật của lão vô cùng cao minh nên mới tự thị bổn Thánh cô đây không phải là đối thủ của lão.
- Ngoài Ma Tôn Hắc Tử Diệm và quý nữ Liễu Vô Tâm là những người ngang hàng trưởng bối như lão phu. Tất cả nhứt nhứt đều phải tôn kính lão phu.

Ngũ Phương Đài mỉm cười :

- Bổn Thánh cô sẽ cung kính lão và sẵn sàng nghe theo chỉ huấn của lão, nếu như trong mười hiệp lão có thể đánh bại bổn nương.

Thiên Sơn quỳ kiếm reo lên:

- Chí lớn... Đáng mặt anh thư... Lão không cần mười hiệp đâu, chỉ ba hiệp thôi. -329-

Tiểu Quân lắc đầu, nhìn Ngũ Phương Đài nói:

- Ngũ Phương Đài... Chu Ân lão tiên bối đã già rồi, hãy để cho người sống nốt quãng đời còn lại đi mà.

Ngũ Phương Đài lườm chàng.

Nàng gằn giọng nói:

- Nếu sau ba hiệp bốn nương chưa lấy được mạng của lão, bốn nương sẽ cho lão cái quyền được thế lão tăng Thiếu Lâm cắt thủ cấp Tiểu Quân.

Thiên Sơn Quỷ kiếm reo lên:

- Thích quá... Thích quá... Nếu như lão phu không cắt đầu gã mà đưa gã về Thiên Sơn gã duyên cùng diệt nữ của lão... Cô nương có đồng ý không ?

Ngũ Phương Đài nhìn Thiên Sơn quỷ kiếm:

- Được... Tiểu Quân đã thuộc về lão, lão muốn làm gì cũng được.

- Thế thì tốt quá !...

Thiên sơn quỷ kiếm Chu Ân quay lại Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Người nghe Thánh cô nói rồi chứ ? Người sẽ thuộc về lão phu đấy nhé. Lão phu đây xuất sơn nhập giang hồ cốt cũng chỉ để tìm cho diệt nữ một đức lang quân mà thôi.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Xảo quỷ thành khẩn khuyên lão đi tìm chỗ khác tốt hơn, chứ tìm ở đây e hiền tế chưa gặp mà mạng lão đã về châu diêm phủ.

- Hừ... Người nói như vậy hàm ý gì ? Thật ra người lo cho lão phu hay lo cho ả Thánh cô này ?

- Xảo quỷ lo cho ả đấy.

Thiên Sơn quỷ kiếm thẹn mặt, quay ngoắt sang Ngũ Phương Đài:

- Lão phu không muốn mất thời gian nữa.

Ngũ Phương Đài mỉm cười :

- Tốt lắm... Mời ! Ngũ Phương Đài vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm "Càn khôn kiếm khí". Thân ảnh nàng nhanh chóng được bao bọc bởi những làn kiếm khí xanh nhạt trông thật huyền ảo.

Vừa thấy làn kiếm khí che chắn thân ảnh Ngũ Phương Đài, Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân bất giác biến sắc, lùi lại. Lão lẩm nhẩm nói:

- Càn khôn kiếm khí ! Tiểu Quân hối hả, thúc bách Thiên Sơn quỷ kiếm Chu Ân:

- Tiểu bối đã cảnh cáo rồi mà... Giờ lão mau chạy đi.

Thiên Sơn quỷ kiếm vốn là bậc trưởng bối, đầu thế chưa đánh mà chạy, thế thì còn gì thể diện nữa. Lão bối rối vô cùng, nếu quả thật đối phương của lão đã luyện thành "Càn khôn kiếm khí" bí truyền tuyệt công của Kim đỉnh tự thì dù lão có là Minh chủ của một trăm năm trước cũng không phải là đối thủ của nàng.

Suy nghĩ lưỡng phân, nhưng trót đã leo lên lưng cọp đầu thể nhảy xuống, Thiên Sơn quý kiếm quát lớn một tiếng hy vọng dụng được kinh nghiệm giang hồ, liên hoàn ánh ra ba chiêu với chủ đích cầu hòa.

- Đỡ chiêu ! Thân pháp của Thiên Sơn quý kiếm nhanh không thể tưởng. Mọi người chỉ thấy chiếc bóng vàng huỳnh của lão mà thôi.

Cùng với thân pháp kỳ ảo đó, Thiên Sơn quý kiếm quát lớn như tiếng sấm:

- Phong vũ cuồng sơn ! Tất cả mọi người tưởng như cả không trung chuyển động âm âm bởi những trận cuồng phong vùn vủ, còn chiếc bóng vàng của Thiên Sơn quý kiếm tợ một mũi khoan vàng rục xoaáy thẳng vào màn kiếm ảnh che chắn toàn thân Thánh cô.

Chát... chát... chát.. chát Những âm thanh khô khốc phát ra, cùng với những vòi máu rưới vung vãi khắp hiện trường. Bầu trời sực quang đặng lại và trước mắt mọi người thân thể của Thiên sơn quý kiếm Chu Ân chỉ còn năm khúc nằm rải chung quanh Ngũ Phương Đài.

Nhất Phàm đại sư nhắm mắt, niệm Phật hiệu:

- A di đà phật... Phật tổ cứu độ chúng sinh ! Bây giờ thì quần hào không còn chút ý tưởng đối đầu với Thánh cô chủ nhân bí cung.

Ngũ Phương Đài quắc mắt nhìn Nhất Phàm đại sư, rồi từ từ dời thu nhãn về phía quần hào.

Chạm vào ánh mắt cay nghiệt của nàng, bất giác ai cũng sở lạnh xương sống, toàn thân nổi gai ốc.

Hàng quần hào đứng hàng đầu, và ngay cả tám vị chưởng môn của tám đại phái tự xưng như bị nhãn quang thôi thúc, hớp hồn đồng loạt quì xuống.

Họ đồng loạt cất giọng oang oang nói :

- Chúng tôi đầu phục Thánh cô.

Ngũ Phương Đài lắc đầu:

- Bốn Thánh cô không cần các người đầu phục ta.

Quần hào nghe Ngũ Phương Đài nói run bắn cả người. Tám vị chưởng môn quì mọp không dám ngẩng đầu lên.

Thấy cảnh đó, Tiểu Quân chỉ còn biết thở dài mà thôi.

Ngũ Phương Đài nhìn Nhất Phàm đại sư, và Trương Huyền Tổ chân nhân.

Nàng lạnh lùng nói:

- Bốn Thánh cô cho lão tăng Thiếu Lâm ba ngày suy xét. Sau ba ngày cho bốn Thánh cô biết sự quyết định của lão vì bầy hạ nhân kia hay vì tiểu anh hùng Tiểu Quân.

Ngũ Phương Đài chấp tay sau lưng, thả bước về phía quần hào đang quì mọp như những tín đồ sùng kính đang cúng tế đáng bề trên.

Ngũ Phương Đài gằn giọng lạnh lùng nói:

- Bốn nương đã phong tỏa mọi sinh lộ rồi. Các người ngoan ngoãn ở lại đây, chờ sự quyết định của Nhất Phàm đại sư.

Nàng nói xong tiến thẳng đến cỗ kiệu.

Bốn ả cung nữ chờ Ngũ Phương Đài an vị trong kiệu rồi mới khiêng kiệu rời bãi chiến trường đầy xác người chết. Cỗ xe nhất "Lôi âm ma nhân" cũng được mười hai gã đại hán đẩy về phía tòa bí cung.

Còn Tiểu Quân thì được Vương Túc Lệ và Tôn Tử tiên sinh di dời về tiểu xá.

Mặc dù Thánh cô và những cao thủ bí cung đã đi rồi, nhưng mọi người vẫn cảm nhận chung quanh họ tràn ngập sát khí khủng bố rờn rợn. Một thứ sát khí mà bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng họ nếu trái lệnh Thánh cô.

Trương Huyền Tổ bước đến bên Nhất Phàm đại sư:

- Tăng huynh nghĩ sao ?
- Thánh cô cho lão tăng ba ngày suy nghĩ.

Trương Huyền Tổ thở dài:

- Có lẽ số mạng của Tiểu Quân đến đây là tuyệt diệt rồi.

Nhất Phàm đại sư nhìn Trương Huyền Tổ:

- A di đà phật... Đạo huynh nghĩ lão nạp phải giết Tiểu Quân à ?
- Không lẽ tăng huynh không giết Tiểu Quân, mà mặc cho sinh linh quần hào chôn thây tại tử địa này.

Nhất Phàm đại sư lặn chuôi hạt, nhìn lên trời :

- Bần tăng quả không muốn Tiểu Quân chết, cũng không muốn bao nhiêu người phải bỏ mạng ở đây.

Tám vị chưởng môn đại phái tiến đến bên Nhất Phàm đại sư. Phàm Nhân chưởng môn Thanh Thành phái xá Nhất Phàm đại sư rồi nói:

- Lão đại sư... Quyết định của lão đại sư an nguy đến bao nhiêu mạng người. Đại sư hãy vì mọi người mà chiêu theo ý định của Thánh cô.

- Ý của Phàm chưởng môn là muốn lão nạp giết Tiểu Quân ?

Phàm Nhân gật đầu:

- Không giết Tiểu Quân thì bao nhiêu người sẽ chết. Nếu Tiểu Quân chết thì tất cả được sống.

Nhất Phàm đại sư nhìn sang Hoa sơn chưởng môn Hà Chi:

- Hà chưởng môn nghĩ như thế nào ?
- Đại sư... ý của tôi cũng giống như Phàm chưởng môn. Giết Tiểu Quân bao nhiêu người đây được sống... Tiểu Quân không trách chúng ta đâu. Y chết để cho mọi người được sống, rồi cứ đến ngày thọ tử của Tiểu Quân chúng ta sẽ cúng tế cho y.

Nhất Phàm đại sư thở dài một tiếng:

- Từ trước đến nay, bất cứ võ lâm có chuyện gì, Xảo quỷ đâu bỏ mặc ngoài tai. Thế mà bây giờ mọi người lại bỏ Tiểu Quân để giữ cái mạng mình, bần tăng đau lòng quá.

Hạ Hầu chưởng môn Tung Sơn chen vào:

- Ai cũng đau lòng mà... Nhưng chẳng lẽ đại sư để mọi người tán mạng tại tử địa này ?

- A di đà phật... ý mọi người đã quyết rồi... Nhưng lão tăng sợ giết Tiểu Quân rồi, mọi người cũng trở thành thầy ma chui vào những nấm mộ này.

Nhất Phàm dứt lời, tiến thẳng đến nấm mộ của Thiếu Lâm. Lão tăng ngồi ngay đầu nấm mộ to lớn đó, hai mắt nhắm nghiền lại mà than thiên nhập định.